

Patryk Kumór, Mgła

Ze sobą sam na sam
Jak rozbitek na morzu kłamstw
Nie potrafię ufać już
I choć dobrze wiem jak jest
Wciąż nie umiem zmienić się
Nadal czuję w sobie lęk
Nie chcę słuchać mądrych głów
Nie chcę zmieniać świata już
Po co szukać nowych dróg
Jutro strach otworzy drzwi
Do których klucz schowałem gdzieś
Między wiarą, wspomnieniami
Zatracamy siebie tak bez granic

Za oknem mgła, a w lustrze moja twarz
Tak obcy dziś
Mój niemy krzyk odbija się od ścian
Nie słyszy nikt

Szukam nadal starych zdjęć
By przypomnieć sobie znów że kochałem kiedyś też
Nie potrafię ronić łez
Oduczyłaś tego mnie
Nie zapomnę twoich słów
Klika zdań zapiszę dziś
By wyrzucić z siebie gniew
Chociaż wiem nie zmienię nic
Chciałem tylko jeszcze raz
Spojrzeć prosto w twoją twarz
Zapamiętać każdą z chwil
W których czułem się szczęśliwy

Za oknem mgła, a w lustrze moja twarz
Tak obcy dziś
Za oknem mgła, za oknem mgła
Mój niemy krzyk odbija się od ścian
Nie słyszy nikt

Za oknem mgła, a w lustrze moja twarz
Tak obcy dziś
Za oknem mgła, za oknem mgła
Mój niemy krzyk odbija się od ścian
Nie słyszy nikt
Nie słyszy mnie już nikt